

CHESSIE



3.88

CHESAPEAKEKERHO

TOIMIHENKILÖT - FUNTIONÄRER

HALLITUS

Puheenjohtaja

Anita Soinjoki

Suonotkontie 4 A, 00630 Helsinki, puh. 90-746 225

Varapuheenjohtaja

Irma Koponen

Kaskenkaatajantie 16 A 15, 02100 Espoo, puh. 90-466 098

Sihteeri

Pirjo Suominen

Vuosikuja 4 as 12, 02200 Espoo, puh. 90-881 795

Muut jäsenet

Gun Holmström

Sudenkaari 45 as 26, 02580 Siuntio as, puh. 90-262 580

Marja-Liisa Koivunen

Porslahdentie 12 as 8, 00960 Helsinki, puh. 90-317 171

Reija Kaheinen

Susitie 18 A 2, 00800 Helsinki, puh. 90-755 7420

Rahastonhoitaja

Solvaig Bergholm

Suonotkontie 4 B 20, 00630 Helsinki, puh. 90-746 534

POSTISIIRTOTILI No. 424 54 - 7

CHESSIE -lehti

Päätoimittaja

Anita Soinjoki

Toimittajat

Irma Koponen

ILMOITUKSET

1/1 sivu mk 50,-

1/2 sivu mk 30,-

1/4 sivu mk 20,-

kuvien rasterointi

ä mk 15,-

P Ä Ä K I R J O I T U S

Menneen kesän tapahtumat tuntuvat olevan kaukana takapäin tätä kirjoittajaa. Varsinkin kun ensilumi jo näyttää satavan maahan täällä Etelä-Suomessakin. Vainaisen kaunis syksy on minusta mennyt pikavauhdilla ohitseni, metsästyskoti ja näyttelyt ovat minun osaltani jääneet käymättä ja Chessie-lehti on roimasti myöhässä. Tähän kaikkeen löytyy selitys: talossamme on pitkästä aikaa ollut ongelmia. Neljä pientä hirmumyrskyä, jotka ovat riehuneet noin 23,5 tuntia vuorokaudesta seitsemän viikon ajan. Nyt ne ovat kuitenkin uusilla omistajillaan ja minä yritän jälleen päästä entiseen rutiiniin kiinni. Isäntä on saanut muutettua takaisin omaan makuuhuoneeseensa, samoin tytär. Ruokapöytä on omalla paikallaan, pentulaatikon levyt ja hirveä kasa sanomalehtiä on kannettu ulos. Ykköskoirien Selma on muuttanut takaisin kotiin ja pentujen äiti Agnes makaa onnellisena äitini sohvalta kuten ennenkin. Lily osallistuu innokkaasti kaikkiin muutoksiin ja tekee entiseen tapaan jekkuja ja on varma siitä, että vaikka talo sortuisi, se riittäisi riltä hänethän raunioista kuitenkin ensimmäisenä kaivettaisiin esiin. Komennot ovat vielä en vielä ole uskaltanut avata, pelkään jääväni sortuvan tavarakasan alle, mutta onneksi kirjoituskone kuitenkin löytyi, tosin hieman pölyisenä ja koirien karvaisena eräästä keittiön kaapista, alimmalta hyllyltä. Sekasortoa lukuun ottamatta hirmumyrskyt eivät oikeastaan aiheuttaneet sen suurempaa vahinkoa, urkittakaa on muutamaksi vuodeksi eteenpäin, makuuhuoneen matto on menettänyt hienouksista loistokkuuttaan uuden muotoilun johdosta, yksi ihan hyvä teräskattila löi karrelle maizena-vellin myötä ja uskokaa tai älkää NELJÄ ja PUOLI KILOA kahvia kului seitsemässä viikossa. Pääasiahan kuitenkin on, että pennut ovat saaneet hyvät kodit, ja että meillä oli hauskaa seurata niiden kehitystä seuran tämän viikon ajan. Isännän sanoja lainatakseni: "On se hyvä että seuraava haaste on aikaisintaan kahden vuoden kuluttua."

Jospa nyt lopultakin siirtyisin itse aiheeseen eli viime kesän treffeihin. Aitoossa. Tarkemman selostuksen tuloksineen saatte lukea joulunumerosta sarjasta tuomari/kouluttaja Marianne Johanssonin käsityksen koiristamme. Tänä vuonna meillä oli pitkästä aikaa mahdollisuus pitää vuosikokous treffien yhteydessä jolloin useammalla jäsenellä oli mahdollisuus osallistua siihen. Aivan ensi vuodeksi seksi haluan kiittää luottamuksestanne valitessanne minut jälleen vuodeksi kerhon puheenjohtajaksi. Toivon voivani kehittää kerhon toimintaa rotumme hyväksi. Tällä hetkellä tulevaisuus tuntuu varsin valoisaalta useastakin eri syistä. Vuosikokouksen jälkeen käydyssä keskustelussa mietittiin eri keinoja aktivoimaan kerhon jäseniä osallistumaan toimintaan. Yhtenä keinona pidettiin osallistumista CHESSIE-lehden tekoon. Yleisesti lehden juttuihin oltiin tyytyväisiä, mutta painostuksen jälkeen kävi kuitenkin ilmi, että esim. lääketieteellisiä

artikkeleita saisi olla enemmän. Gun Holmström ilmoitti voitavansa hankkia niitä mm. ruotsalaisista koiralehdistä ja Eeva Kotilainen lupautui ystävällisesti kääntämään ne meitä varten. Mustan aukon lehdessämme on muodostanut metsästyskoeraportit, siihenkin saatiin nyt korjaus kun oululaiset ystävämme lupautuivat hoitamaan sen puolen ja samalla raportoimaan chessien toiminnasta Oulussa. Useat muutkin jäsenet ovat lupautuneet avustamaan lehteä jutuillaan. Irma ja minä olemme tavattoman kiitollisia tästä sillä ainakin minä olen sydämellisen kyllästynyt oman tekstini lukemiseen. Pienenä vihjeenä mainittakoon, että esim. "TULOKSIA" -palstaa voitaisiin helposti tehdä, jos te chessieomistajat lähettäisitte allekirjoittaneelle postikortin josta käy ilmi näyttely/koepaikka, aika, tuomari, koiran nimi sekä tulos.

Kun puhutaan chesapeakelahdennoutajan ja kerhonne tulevaisuudesta Suomessa, yksi tärkeimpiä peruskiviä on ehdottomasti se vuosi vuodelta paremmaksi tullut yhteishenki koirien omistajien välillä. Enää ei treffeille tulla pelkästään näyttämään koiraa tai oppimaan uutta. Treffeistä on tullut tilaisuus, jossa tavataan tuttuja ja tehdään uusia tuttavuuksia, vaihdetaan vuoden kuulumiset ja seurataan koirien edistymistä. Voittajille taputetaan ja heitä onnitellaan, mutta myös kilpailussa epäonnistuneita kannustetaan jatkamaan eteenpäin. Käydessäni Ruotsin chessietreffeillä, jossa tunnelma oli monta astetta viileämpi kuin meidän treffeillämme, minulta tultiin kysymään, pitivätkö Mariannen kertomat positiiviset jutut treffeistämme paikkansa. Tuntui varsin mukavalta, että kerhonne toiminnasta on näin myönteinen kuva naapurimaassamme. Tältä pohjalta on hyvä jatkaa eteenpäin ja olenkin vakuuttunut siitä, että yhteistyömme pikku hiljaa kantaa hedelmää niin että entistä useampi chessie osallistuu tulevaisuudessa noutajakoiratoimintaan tehden rotumme tunnetuksi laajemmissakin piireissä.

Kolmas valopilkku tulevaisuutta ajatellen ovat uudet koirat omistajineen. Kolme tuontikoiraa sekä neljä pentua takaavat kipeästi tarvitsemamme jalostuspohjan laajenemisen. Uudet jäsenet tuovat kerholle uutta verta ja uusia ideoita. Haluankin tässä yhteydessä toivottaa teidät tervetulleiksi mukaan toimintaamme sekä rutkasti onnea pentujenne kanssa. Seuraava yhteinen tapaamisemme onkin kerhon joulujuhlat, johon toivon mahdollisimman monen tulevan.

Hyvää syksyn jatkoa.

Anita Soinjoki

T E R V E I S I Ä O U L U S T A

Kesällä chessietreffeillä oli puhetta siitä, tehdäänkö täällä Oulussa oikein mitään koirien kanssa? No, tehdäänhän toki ja kovasti. Vähäsalon Manun kanssa päätimme, että molemmat kirjoittavat jutun omasta koirastaan (koiristaan) sekä Varkauden ja Oulun metsästyskokeista.

Arjalla ja minulla on kolme koiraa; kaksi kultaista ja chessi. Vanhin niistä on aina rauhallinen ja kiilti Nöpö. Se on 4,5 vuotta ja korvaamaton kaveri käytännön metsästyksessä. Joka vuosi se on lyhentänyt 20-30 haavakon kärsimyksiä ja tuonut ne isännälle.

Toinen kultainen on Arttu, 2,5 vuotias. Arttu on kultaiseksi tosi höyrypää. Tällä hetkellä näyttäisi siltä, että Artulla on koiristani parhaat edellytykset pärjätä metsästyskokeissa.

Sitten kuopuksemme Rutja; tämä elämämme valo tuli kotiimme 7 viikon ikäisenä. Ensimmäisen puolen vuoden aikana se pisti poskeensa sohvakaluston (sohva + kaksi nojatuolia), pöydän jalat, kirjakaapin kulmat, pari verhoa, metrin tapettia, kaksi neliötä korkkimattoa, lp-levyjä ja tietysti kaikkea muuta pakollista kuten kengät ym. Kaiken tämän annoimme Rutjalle toki anteeksi, sillä oppihan se sisäsiistiksi jo yksivuotiaana.

Ensimmäinen tosi koe Rutjalla oli vuoden ikäisenä. Silloin oli taipparit ja Rutja selvitti ne hienosti. Arttu oli myös samoissa taippareissa, silloin 1,4-vuotiaana ja yhtä hyvin meni. Samana vuonna Rutja ilmoitettiin kahdesti nuorten luokkaan metsästyskokeisiin, mutta molemmilla kerroilla sillä oli juoksu. Tänä vuonna Rutja (nyt 2 v.) oli Varkauden ja Oulun kokeissa.

Varkauden metsästyskoe oli seuraavanlainen: Koe alkoi laukauksella, kun koira oli tulossa koalueelle. Ensimmäisenä koiralla oli selvitettävänä hakualue. Se oli loivassa rinteessä kuusikossa, jossa oli aika tiheä aluskasvillisuus. Alueella oli 5 varista ja lokki. Koiran tuotua linnut ammuttiin taas laukaus ja koira vietiin rantaan. Ranta oli upottavaa suota, seurasi vesiohjaus, joka oli n. 70 m päässä kaislikossa. Ohjauksen jälkeen seurasi kakkosmarkkeeraus veneestä. Ensimmäinen heitto tuli kaislikkoon, josta lintua ei pystynyt silmin näkemään, toinen heitto avoveteen. Molemmille heitoille ammuttiin. Koiran haettua ensimmäisen riistan vene soudettiin pois, mikä vaikeutti toisen markkeerauksen muistamista. Lopuksi oli jälki.

Rutja aloitti Varkaudessa tuomalla 5 varista, mutta viimeiseksi jäänyttä loppia se vaurioitti ja koe keskeytettiin. Kokeen jälkeen seuraavana päivänä Pieksämäellä oli näyttely, josta Rutja sai toisen serttinsä.

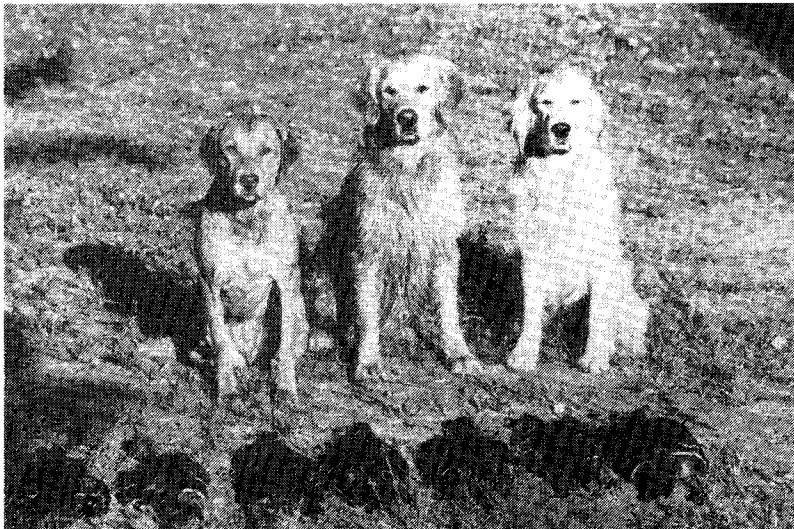
Oulun koe alkoi veneestä heitettävällä ykkösmarkkeerauksella, jonka jälkeen siirryttiin hakualueelle. Siellä oli 2 varista, 2 pikkulokkia, 1 iso lokki ja kani. Sitten seurasi vesiohjaus, joka lähetettiin n. 10 m rannasta. Ranta oli upottavaa suota. Tämän jälkeen oli kakkosmarkkeeraus, josta toinen heitettiin maalta ja toinen veneestä. Lopuksi jälki. Rutja selvitti hyvin ykkösmarkkeerauksen ja toi hakualueelta 3 riistaa; kanin, variksen ja lokin (paras koira toi 5 riistaa). Vesiohjauksessa aluksi oli vaikeuksia saada Rutja veteen, koska ranta oli huono ja lähetys 10 m rannasta. Saatuaan Rutjan veteen se oli hyvin ohjattavissa. Kakkosmarkkeerauksessa, jossa riistat heitettiin lähes vastakkaisista suunnista, Rutja ei löytänyt viimeksiheitettyä. Jäljen Rutja selvitti hyvin. Avoimen luokan jälki lähtee 20-30 m lähetyspaikasta. Tästä kokeesta Rutja sai 3. palkinnon.

Arttu oli myös samoissa kokeissa. Se selvitti ykkösmarkkeerauksen, toi hakualueelta 5 riistaa, selvitti ohjauksen hyvin. Kakkosmarkkeerauskin samoin kuin jälki menivät nappiin. Arttu sai myös 3. palkinnon. Molemmilla koirilla pahimmat virheet oli riistan tiputtelu jalkoihin.

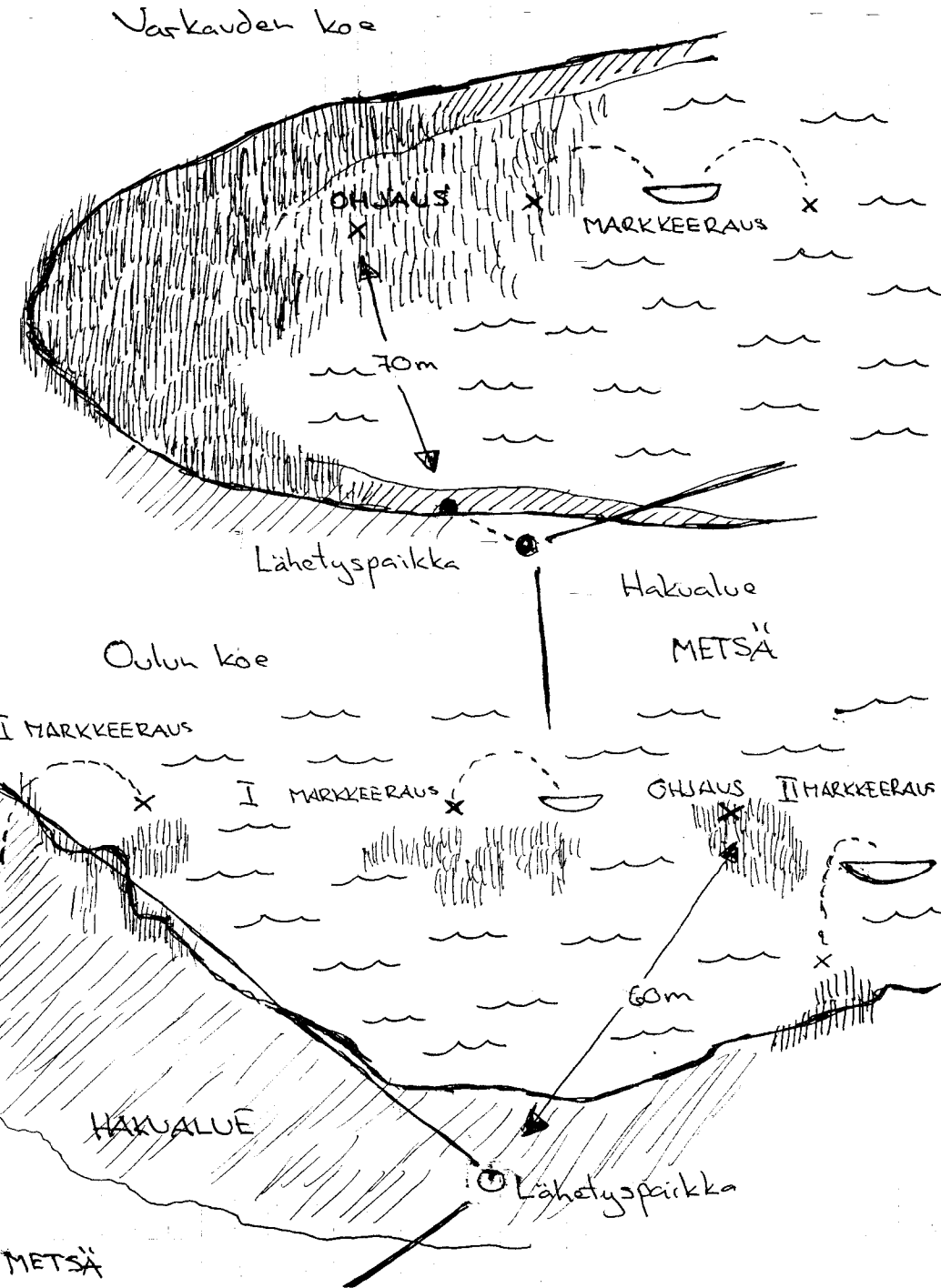
Toko-puolella Nöpo on osallistunut kerran ja saanut alokasluokan I palkinnon. Siihenpä se sitten on jäänytkin. Ei tunnu toko niin kiinnostavalta kuin metsästys.

Kaikkia koiria käytän paljon sorsajahdissa. Näin syksyisin niille ei jää montakaan vapaailtaa, sillä kiertelemme ahkerasti Oulunsalon ja Hailuodon rantoja. Siihenhän ne on luotu ja sitävarten meille hankittu.

Jahtiterveisin
ARJA & TAPSA



RUTJA, ARTTU JA NÖPÖ



JUTTUA CHESSIESTÄ NIMELTÄ AATU

Ensimmäisen kerran näin chessie-merkkisen koiran jahtireissulla Hailuodossa. Istuskelin kaikessa rauhassa rannalla, kun semmoinen järkyttävän näköinen otus hyökkäsi paikalle ja söi oikopäätä eväsvoileipäni repusta. Tulihan se koiranomistajakin lopulta paikalle. Siinä jutellessa selvisi minulle, että kyseessä oli noutajarotu, joka saattaisi hyvinkin passata käyttökoiraksi sorsametsälle. Seuraavana keväänä kuulin, että Laakon Ollilla olisi jäänyt jäljelle yksi chessieuros, jonka hän kyllä möisi. Jonkun verran epäröityäni päätin lopulta ostaa tuon 10-kuukautisen chessieuroksen Aatun. Heti alkuun minulle selvisi, ettei koiranomistaminen ja kouluttaminen aina tule olemaan herkkua. Aineelliseksi tappioiksi kertyi ensimmäisen puolen vuoden aikana yksi sohva, pari patjaa, tynyjä, mattoja, kasa erilaisia vaatteita ja kaikki talon napit. Henkisiä kärsimyksiä ei jaksa edes muistella, mutta aika usein oli Aatu saamassa jo viimeistä tuomiota.

Koska olin hankkinut Aatun käyttökoiraksi, halusin aloittaa metsästyskoulutuksen heti ensi tilassa, olihan koira minulle tullessaan jo 10-kuinen. Chessieluonteen ymmärtämisessä ja erilaisissa koulutustilanteissa oli minulla onneksi apuna koiran kasvattaja Olavi Laakko ja koiran minulle "värvännyt" Tapio Sihvonen. Vaikka Olli oli jo Aatun pentuaikana luonut jonkin verran pohjaa mahdolliselle metsästyskoulutukselle, oli alku Aatulla ja minulla surkea. Kesti viikkoja ennenkuin sain Aatun edes kantamaan dummya, saati sitten noutamaan. Minusta tuntui, että Aatulla tuli eteen kaikki mahdolliset vaikeudet, joihin piti hakea apua Tapsalta, Ollilta tai korkeammilta voimilta.

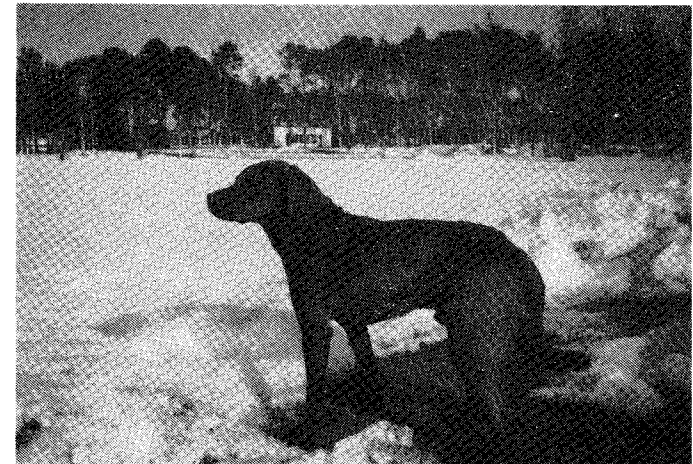
Koulutin Aatua käytännössä joka päivä lyhyen ajan kerrallaan vuorotellen metsästy- ja tottelevaisuuskoulutuksen parissa. Sitten kun sain välini koiran kanssa kunnolliselle, luotettavalle pohjalle, alkoi tulostakin hiljalleen syntyä. Vaikeinta oli saada Aatu luovuttamaan dummy tai riista kunnolla. Jonkinlaiselle mallille suoritus tuli kapeassa kellarikäytävässä luovutuksia treenaamalla. Mutta edelleen Aatu tahtoo omistella tavaroita. Noin vuoden iässä vein Aatun taipumuskokeisiin tyrkylle. Pienen tuurin avustamana Aatu onnistui läpäisemään testin ensimmäisellä kerralla. Samana syksynä sain jo ensimmäiset sorsat oman koiran noutamana. Tosin vielä tällöin koira oli oikeastaan vain kaverina jahtireissuilla. Kesällä -87 treenasin sillä mielellä koiraa, että käytän Aatua metsästyskokeessa. Ensimmäinen koe oli Varkaudessa ja Aatu onnistui heti saamaan kolmannen palkinnon (koira arvostellaan I, II, III tai 0-arvoiseksi). Kokeessa ilmeni, ettei Aatu taida koskaan pystyä parhaimpaansa kokeen kaikissa osa-alueissa. Varkaudessa epäonnistui markkeeraus ja osittain hakualueyöskentely. Samana vuonna Oulussa epäonnistui hakualue, elokuussa 88 koko koe meni pieleen

ja syyskuussa 88 epäonnistuivat jälleen markkeeraukset. Myöskään metsästyskokeen viimeistä osa-aluetta, jälkeä, ei Aatu kokeessa onnistu selvittämään, vaikka harjoituksissa se aina onnistuu. Varmimmin metsästyskokeen osa-alueista Aatu selviytyy ohjaustehtävästä. Selvytyden vuoksi sanottakoon, että mielestäni koiran täytyy olla jo melko hyvä, jos se palkitaan metsästyskokeen avoimessa luokassa.

Huolimatta siitä, ettei Aatu ole kovinkaan kaksinen koekoira, on se erittäin hyvä apu käytännön metsästyksessä. Varsinkin nyt toisena metsästyssyöksynään koira on oppinut hakemaan myös itsenäisesti ja on varmaankin "saanut" isäntäänsä enemmän sorsia tänä vuonna. Rantoja kahlatessa on minulle selvinnyt, että chessie taitaa olla käytännössä väsymätön, sitä ei juuri palele rannalla tuulessakaan, se luottaa hyvin vainuunsa ja varsinkin vesityöskentely on mieluisaa ja tehokasta. Jos vertaan koiraaani kaverieni kultaiseen tai labradorinoutajaan, on kuivamaan hakutyöskentely ehkä hieman huolimattomampaa kuin niillä.

En tiedä olenko saanut koirakseni jonkin "ongelmayksilön", mutta vaikeuksia ja ristiriitoja on riittänyt omiksi tarpeiksi, eikä koira tunnu millään aikuistuvan. Chessiellä on Aatun käyttäytymisen perusteella mielestäni pää umpiluuta ja hyvin itsepäinen luonne. Ainakin Aatu on lisäksi urosten tapaan aggressiivinen muille uroksille ja ilmaisee epäluulonsa myös vieraisiin ihmisiin turhan ilkeänkuuloisella murinalla. Jonkin verran ongelmia aiheuttaa myös chessien kova into vahvistamiseen ja siitä johtuva haukkuminen. Täysin käsittämätön minulle on Aatun toimiminen "taloudellisen ajon mittarina" automatkalla. Aina kun vauhtia hiljentää tai kohottaa, kuuluu takaa kovaääninen ulina. Kaiken kaikkiaan Aatu on oikein hyvä käyttökoira ja huolimatta "ongelmistaan" myös mukava seurakoira ja luotettava ja ystävällinen koira tutussa ympäristössä tutuille ihmisille.

MANU VÄHÄSALO



ADAM

Y A N K E E

Kesällä 1987 sain kaikkien sukulaisten ja kavereiden mielestä täysin hullun ajatuksen; halusin lähteä Amerikkaan, työhön karjatilalle. Hain lehdessä näkemäni ilmoituksen paikkaa, tulin valituksi ja päädyin Michiganiin. Ennen lähtöäni suunnittelin ottavani siellä Chessie-pennun, jonka sitten toisin vuoden kuluttua mukanaani Suomeen. Sain selville, että edessä olisi ollut 4 kk:n karanteeni ja matkatoimistosta peloteltiin huikean kalliilla lentolipulla. Luovuin ajatuksesta.

En osannut olla kovinkaan kauan ilman koiraa; jälleen lueskelin sanomalehteä ja soittelin ihmisille, jotka halusivat luopua koiristaan. "Käytetyt" koirat ovat haluttua tavaraa Amerikassa. Monta kertaa iltaisin soitellessani sain kuulla, että aamun lehdessä ilmoitetusta koirasta oli päästy eroon jo aamupäivällä. Löysin kuitenkin Zachin, 4-vuotiaan Englanninsetteri-pojan. Zach oli hyvin erilainen kuin aikaisemmat koirani, toivoton hössöttäjä joka haukkui aina. Onneksi en asunut keskellä kaupunkia!

Kesällä, pari kuukautta suunniteltua kotiintuloani aikaisemmin sain kuulla, että Suomesta on poistettu karanteeni ja aikaisempi idea Chessien hankkimisesta heräsi jälleen. Sain luettelon Michiganissa asuvista American Chesapeake Clubin jäsenistä ja aloitin soittelun. Kenelläkään ei tuntunut olevan pentuja, eikä edes tietoa mistä niitä voisi löytyä. Ja John Woodilla, kasvattajalla josta olin kuullut paljon hyvää, vastasi vain automaatti... Lopulta sain Mr. Woodin kuitenkin puhelimeen ja hänellä oli 4 pentua, kahdesta eri pentueesta. Soitin välittömästi vanhemmilleni ja aloitin kiihkeän koiranpennun puolestapuhumisen. Sain luvan tuoda pennun taloon ja päätimme amerikan-äitini kanssa lähteä katsomaan pentuja seuraavana viikonloppuna.

Rakastuin pentuihin ensi näkemältä, ne olivat vilkkaita tummia palleroita, tosi suloisia! Halusin omakseni nuoremman urospennuista. Kasvattajastakin oli jännittävää lähettää pentu Eurooppaan, tämä oli heille ensimmäinen kerta ja yhdessä soitteimme lentoyhtiöön ja eläinlääkäreille saadaksemme selville kaiken tarpeellisen Suomeen tuontia varten. Kasvattaja lupasi pitää pennun siihen saakka, kunnes olisin valmis lähtemään kotiin, minulla kun ei 12 tunnin työpäivän ansiosta olisi ollut aikaa pennulle. Viikko ennen kotiinlähtöä kävimme hakemassa pennut, Yankee-pojan ja Gunnen Reggae-tytön. Pennut olivat todellisia hurmureita, jopa Zach ihastui heihin, vaikka hiukan mustasukkainen olikin.

Kahden koiralaatikon ja neljän matkalaukun kanssa aloitin matkanteon kohti kotia. Lensimme Detroitista New Yorkiin ja sieltä suoraan Helsinkiin. Lentomatka kesti 12 tuntia ja olin huolissani pentujen hyvinvoinnista, huolestumista kyllä lievensi tieto, että ainakin ne ovat samassa koneessa. Näin New Yorkissa koneen ikkunasta miten pentulaatikoita pakattiin lastiruumaan. Helsingissä sain todeta, että huolestumiseni oli ollut täysin turhaa. Molemmat pienokaiset olivat loistavassa kunnossa. Lentoasemalla sitten ruokailtiin ja ulkoiltiin ja molemmat käyttäytyivät kuin koko asiassa ei olisi ollut mitään ihmeellistä.

Yankee on sopeutunut tänne uuteen kotiinsa oikein hyvin ja rakastaa yli kaiken vanharouva Fridaa. Frida hyväksyi villin tulokkaan vaikeuksitta parin murahtelun jälkeen ja on nyt Yankee'n esikuva. Pentu matkii Fridaa kovasti, yhdessä ne ovat tyhjentäneet karviais-pensaan ja nukkuvat kylki kyljessä. Sisäelämään opettelu on ollut Yankeeelle hiukan hankalaa - hän on asunut ulkotarhassa Suomeen tulloon saakka, eikä aina vielä muista, ettei pöydille saa kiipeillä ja että WC on pihalla...

SANNA



SANNA JA JENKKILAPSET YANKEE JA REGGAE
Michiganissa 9.8.88

HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM! KAIKKI MUKAAN. HUOM!

★ JOULUTERVEHDYKSET ★

Toimitus toivoisi teidän kaikkien tänä vuonna olevan mukana Chessie -lehden joulunumeroa tehtäessä. Jotta lehdestämme tulisi mahdollisimman näyttävä, toivoimme teidän lähettävän joulutervehdyksen mielellään kuvalla varustettuna.

Tervehdyksen laatiminen ei ole kovinkaan vaikeaa. Se tehdään A4-kokoiselle valkoiselle paperille sen kokoiseksi kuin haluaa (1/1 sivu, 1/2 sivu tai 1/4 sivu). Molemmille sivuille sekä yläreunaan jätetään 1,5 cm marginaali, alareunaan 2 cm marginaali. Teksti voi olla joko kirjoituskoneella kirjoitettu tai siirtokirjaimia käyttäen tehty. Siirtokirjaimia saa ostaa hyvin varustetuista paperikaupoista ja tavarataloista.

Valokuvat voivat olla joko mustavalkoisia tai värikuvia. Niiden ei tarvitse olla ns. näyttelykuvia, tilannekuvat käyvät yhtä hyvin. Metsästystilanteessa otettuja kuvia olisi hauska saada mukaan. Liian tasasävyisiä kuvia ei kuitenkaan kannata käyttää. Kuloheinän värinen koira syksyinen kaislikko taustanaan ei erotu kovinkaan hyvin.

Ellette itse halua tehdä joulutervehdystä, se ei saa olla esteenä osallistumisellenne. Kääntykää luottamuksella meidän puoleemme! Lähettäkää haluamanne teksti ja kuvat meille, ilmoittakaa minkä kokoisena ja millä tekstityypillä haluatte tervehdyksenne, niin toimitus laatii sen.

Hinnat: 1/1 sivu mk 50,- Ei-jäseniltä peritään
 1/2 sivu mk 30,- kaksinkertainen hinta
 1/4 sivu mk 20,-
 Kuvien rasterointi mk 15,-/kuva
 Siirtokirjaimet mk 5,-/kuva

ILMOITUSTEN VIIMEINEN JÄTTÖPÄIVÄ ON 1.12.1988 ja ne osoitetaan Anita Soinjoelle.

Lisätietoja antavat puhelimitse: Irma Koponen ja Anita Soinjoki. Osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät toimihenkilösivulta.

Vielä ei ollutkaan talviunien aika! Mars ulos ottamaan kuvia chessiestäsi ja sen jälkeen joulutervehdystä laatimaan! Muista, että Chessie-lehti lähetetään muihin pohjoismaihin, USA:han ja Englantiin. Joten tämä on hieno tilaisuus osoittaa kerhomme toimintakyky ja esitellä koiriamme muiden maiden chessieväelle.